

Mój Chrystus

Miesięcznik parafii Jezusa Chrystusa,
Króla Wszechświata w Tczewie

styczeń 2025

26.01.2025 r.

Rok XVIII nr 183

XXXIII ŚWIATOWY DZIEŃ CHOREGO

11 lutego 2025 r.

ŚWIATOWY DZIEŃ CHOREGO

jest dla mnie okazją,
by w szczególny sposób być

blisko was
drodzy chorzy,

a także osób, które się
wami opiekują

KSZTAŁTOWANIE WARTOŚCI CHRZEŚCIJAŃSKICH

„Wedle niemal zgodnego zapatrywania wierzących i niewierzących wszystkie rzeczy, które są na ziemi, należy skierowywać ku człowiekowi, stanowiącemu ich ośrodek i szczyt” (Konstytucja Dogmatyczna o Kościele nr 12). Niech zatem wszyscy starają się należycie kierować swymi uczuciami, aby korzystanie z rzeczy ziemskich i przywiązanie do bogactw wbrew duchowi ewangelicznego ubóstwa nie przeszkodziło im w osiągnięciu doskonałej miłości, zgodnie z upomnieniem Apostoła: « Którzy używają świata tego, niech nie zatrzymują się w nim: przemija bowiem postać tego świata » (Konstytucja o Kościele nr 42).

I. Postępowanie chrześcijanina w zakresie wartości materialnych

8. Nędza

Wprowadzenie zagadnienia: Ubogi Chrystus miał tunikę, o którą warto było po Jego ukrzyżowaniu rzucić losy, aby jej nie zniszczyć, bo „nie była szyta, ale cała tkana od góry do dołu” (J 19, 23). Chrześcijańskie ubóstwo nie utożsamia się z nędzą człowieka; ubóstwo trzeba kultywować, nędzę przeciwnie należy zwalczać. Nędza jest to bowiem coś podobnego do ubóstwa, ale tylko zewnętrznie; ubliża ono godności człowieka, na skutek niezaspokojenia fundamentalnych jego potrzeb. Jeżeli dokonuje się to z czyjejś winy, stanowi grzech wołający o pomstę do nieba (por. Jk 5, 4).

dokończenie na str. 2 ►

► **dokończenie ze str. 1**

Teksty Biblijne: „Jeżeli nie usłuchasz głosu Pana, Boga swego ... Zamiast służyć Panu, Bogu twemu, w radości i dobrym sercem, mając obfitość wszystkiego – w głodzie, w pragnieniu, w nagości i w największej nędzy będziesz służył swoim wrogom” (Pwt 28, 15. 47-48). „W biedzie jest i w hańbie, kto gardzi karnością” (Prz 13, 18). „Biednego opuszcza najbliższy” (Prz 19, 4). „Biedaka wszyscy bracia nie lubią, tym bardziej najbliżsi stronią od niego; on szuka słów – ale ich nie ma” (Prz 19, 7). „Nie kochaj spania, byś nie zubożał” (Prz 20, 13). „Spotykają się bogacz i nędzarz – Pan obydwu jest twórcą” (Prz 22, 2). „Proszę cię o dwie rzeczy, nie odmów mi, - proszę - nim umrę: ... nie dawaj mi bogactwa ni nędzy, żyw mnie chlebem niezbędnym, bym syty nie stał się niewiernym, nie rzekł: «A któż jest Pan?» lub z biedy nie począł kraść i imię mego Boga znieważać” (Prz 30, 7-9). „Synu, nie prowadź życia żebraczego, lepiej umrzeć, niż żeбраć. ... Żebractwo jest słodkie na ustach człowieka bezwstydnego, ale we wnętrzu jego płonie (ono jak) ogień” (Syr 40, 20. 30). „Błada prawodawcom ustaw bezbożnych i tym, co ustanowili przepisy krzywdzące, aby słabych odpechnąć od sprawiedliwości i wyzuc z prawa biednych mego ludu” (Iz 10, 1-2). „Słuchajcie

tego wy, którzy gnębiecie ubogiego i bezrolnego pozostawiacie bez pracy, którzy mówicie, ... «Będziemy kupować biednego za srebro, i ubogiego za parę sandałów i plewy szennicze będziemy sprzedawać». Przysiągł Pan ... «Nie zapomnę nigdy wszystkich ich uczynków» (Am 8, 4-7). Obraz nędzarza na ziemi i jego losu po śmierci oraz człowieka patrzącego obojętnie na tę nędzę (zob. Łk 16, 19-25).

Pokuta Sakramentalna: Wspierać każdą nędzę ludzką; najpierw w swoim otoczeniu, a potem sięgając coraz dalej; niewłaściwe byłoby litować się nad potrzebującymi na krańcach ziemi, a pomijając wołanie o pomoc z najbliższego sąsiedztwa. Pomagać w rozmaity sposób: datkami pieniężnymi i pomocą realną, np. poradą prawną, załatwieniem pracy, jak również moralną, zwłaszcza dobrym słowem. W miarę możliwości zwalczać w swoim środowisku wszystko, co efektywnie prowadzi do czyjejś nędzy, jak alkoholizm, narkomanie, nieróbstwo, rozrzucność. Wychowywać też dzieci do życia pracowego i twórczego, możliwie samodzielnego choć nie samolubnego, aby nie nastawiały się na ciągłe „dary” rodzinne czy obce.

Oprac. Ks. Proboszcz

Spróbuj to przemysleć

PUSTELNICY

W pobliżu źródła mieszkało wielu pustelników. Każdy z nich zbudował sobie chatę, w której w głębokiej ciszy spędzał dni na rozważaniach i na modlitwie. Każdy indywidualnie wzywał Bożej obecności. Bóg chciał odwiedzić pustelników, ale nie potrafił znaleźć do nich drogi. Pośród rozległej pustyni widział jedynie odległe od siebie punkciki. Pewnego dnia nagła konieczność zmusiła jednego z pustelników, aby udać się do drugiego. Na ziemi pozostały mało zauważalne ślady kroków. Odwiedzony pustelnik zrewanżował się wizytą i ślady się pogłębiły. Również inni pustelnicy zaczęli się odwiedzać. Zdarzało się to coraz częściej. Pewnego dnia Bóg, do którego zawsze modlili się dobrzy pustelnicy, ujrzał z wysoka całą pajęczynę drózek, łączących ich chaty. Bardzo zadowolony, powiedział: - Teraz tak! Teraz już widzę do nich drogę, więc mogę pójść i ich odwiedzić.

Twórzmy wspólnoty, budujmy więzi i wyznaczajmy drogi, aby Bóg mógł nas odszukać.

Kiedy prosiłem Boga, by oddalił ode mnie moją pychę, On odpowiedział: „Nie!”. Wyjaśnił, że nie do Niego należy oddalenie pychy, to ja powinienem się z nią uporać.

Kiedy prosiłem Boga, by uzdrowił mego syna, inwalidę, On odpowiedział: “Nie!”. Wyjaśnił, że ciało jest jedynie czymś przejściowym.

Kiedy poprosiłem Boga, by obdarzył mnie cierpliwością, On odpowiedział “Nie!”. Wyjaśnił, że cierpliwość jest owocem cierpienia. Że nie da mi jej, sam muszę ją zdobyć.

Kiedy poprosiłem Boga, by obdarzył mnie

szczęściem, On odpowiedział “Nie!”. Wyjaśnił, że On obdarzy mnie wieloma darami, ale zdobycie szczęścia jest moim zadaniem.

Kiedy poprosiłem Boga, by pozbawił mnie bólu, On odpowiedział “Nie!”. Wyjaśnił, że cierpienie odsuwa nas od trosk tego świata i zbliża do Niego.

Kiedy poprosiłem Boga, by sprawił, abym rozwijał się duchowo, On odpowiedział “Nie!”. Wyjaśnił, że sam muszę wzrastać i że On mnie odpowiednio przytnie, abym mógł wydać owoce.

Kiedy spytałem Boga, czy mnie kocha, Bóg powiedział “Tak!”. Wyjaśnił, że On dał swego jedynego syna, który umarł za mnie i powiedział, że pójść do nieba, ponieważ wierzę.

Kiedy poprosiłem Boga, by pomógł mi kochać innych tak, jak On mnie kocha, Bóg powiedział “Wreszcie zrozumiałeś!”.

**opracowała Grażyna Demska
(zaczerpnięte z opowiadań
Bruno Ferrero)**

SAKRAMENTY i SAKRAMENTALIA

CZYM JEST JUBILEUSZ: OBCHODY NOWEGO ŚWIĘTEGO ROKU 2025

W związku z rozpoczęciem się roku 2025 chciałbym przybliżyć **czym jest Jubileusz**. Jubileusz, czyli **Rok Święty**, to szczególne wydarzenie religijne w Kościele katolickim, charakteryzujące się uroczystymi ceremoniami, wydarzeniami grupowymi i pobożnymi pielgrzymkami. Odbywa się w regularnych odstępach czasu, **co 25 lat** ale zobaczymy, że istnieją również nadzwyczajne jubileusze, które są ustanawiane przez Ojca Świętego w pewnych okolicznościach. Podczas Jubileuszu wierni są zaproszeni do odbycia pielgrzymki do Bazyliki **św. Piotra w Watykanie** w Rzymie oraz do udziału w rytuałach i aktach pobożności, takich jak Pielgrzymka do Siedmiu Kościołów. Jest to okazja do **wielkiego duchowego wzrostu i pozwala uzyskać odpuszczenie wszystkich grzechów**, ponieważ tradycyjnie każdy, kto przejdzie przez jedne ze Świętych Drzwi podczas Jubileuszu, uzyskuje **odpust zupełny**, czyli odpuszczenie wszystkich grzechów.

Ale co właściwie oznacza Jubileusz? **Pochodzenie Jubileuszu** sięga starożytnej żydowskiej tradycji **Yovel**, która była obchodzona co pięćdziesiąt lat. Żydowski Jubileusz dotyczył **głównie ziemi**, własności i praw do ziemi. Zgodnie z Biblią Hebrajską, ten szczególny okres obejmował szereg praktyk, w tym zwrot ziemi jej byłym właścicielom, anulowanie długów, uwolnienie niewolników i więźniów, odpoczynek ziemi oraz szczególną manifestację boskiego miłosierdzia. Praktyki te miały na celu nie tylko zapewnienie sprawiedliwego podziału zasobów i promowanie sprawiedliwości społecznej, ale także podkreślenie znaczenia **boskiego miłosierdzia i współczucia** w ludzkim doświadczeniu. Okres ten otwierał dźwięk baraniego rogu, „jobel” w języku hebrajskim, stąd nazwa uroczystości, później zmieniona na Jubileusz. W **Evangelii Łukasza** Jezus po przybyciu do Nazaretu, cytując bardzo wyraźnie fragment z **Księgi Izajasza**, który odnosi się właśnie do tego szczególnego roku poświęconego Bogu: *“Duch Pana Boga nade mną, bo Pan mnie namaścił. Posłał mnie, by głosić dobrą nowinę ubogim, by opatrywać rany serc złamanych, by zapowiadać wyzwolenie jeńcom i więźniom swobodę; aby obwieszczać rok łaski Pańskiej, i dzień pomsty naszego Boga; aby pocieszać wszystkich zasmuconych”* (Izajasza 61,1-2).

dokończenie na str. 7 ►

Symbolika liturgiczna

CHRYSZTUS SŁOWO WCIELONE

„Wielokrotnie i na różne sposoby przemawiał niegdyś Bóg do ojców przez proroków, a w tych ostatecznych dniach przemówił przez Syna” (Hbr 1, 1-4). Autor listu do Hebrajczyków mówi o różnych sposobach przemawiania Boga do ludzi, czyli o różnych sposobach objawiania się Boga. Możemy wyróżnić stwórcze słowo Boga, przez które powstał wszechświat i utrzymywany jest w istnieniu. Znamy również słowo Boga jako słowo Przymierza i słowo prorockie, które wypowiadał Bóg w historii zbawienia. Autor natchniony mówi jednak, że istnieje jeszcze jeden sposób wypowiadania się Boga, a mianowicie, poprzez Syna Bożego Jezusa Chrystusa. W hymnie chrystologicznym św. Paweł pisze, że wszystko zostało stworzone „przez” i „dla” Chrystusa (zob. Kol 1, 16). Podobną prawdę przekazuje nam powyżej cytowany List do Hebrajczyków, który mówi, że Bóg „przez Syna stworzył wszechświat” oraz że ustanowił Chrystusa „dziedzicem wszystkich rzeczy”. Z tego tekstu można wysnuć teologiczny wniosek, że Chrystus jest ostatecznym wypełnieniem się stwórczego słowa Ojca, czyli pełnią dzieła stworzenia. Chrystus jest pełnią dzieła stworzenia nie tylko w swoim Bóstwie, ale również w swoim Czwolwieczeństwie. Czwolwieczeństwo Jezusa Chrystusa, które jest Czwolwieczeństwem Boga, staje się najdoskonalszym i najpełniejszym wyrażeniem stwórczego Słowa. Równocześnie staje się ono pełnią Objawienia dla człowieka, nie tylko dlatego, że jest Czwolwieczeństwem doskonałym, ale przede wszystkim dlatego, iż Jezus jako Osoba Boska jest Odwiecznym Słowem Boga, które stało się widzialne w ciele ludzkim. Dlatego ewangelista Jan napisał o Chrystusie „oglądaliśmy Jego chwałę, chwałę, jaką Jednorodzony otrzymuje od Ojca, pełen łaski i prawdy (J 1, 14). Przez Czwolwieczeństwo Chrystusa, które jest „pełne łaski i prawdy”, dokonuje się również zbawienie nadprzyrodzone mocą zjednoczonego z nim Bóstwa. Pismo Święte nazywa zbawienie „nowym stworzeniem”, dlate-

go Jezus Chrystus jako nowe stworzenie jest także w tym sensie wypełnieniem stwórczego Słowa Boga, który czyni wszystko „nowe”. Wypełnienie się stwórczego Słowa Boga, które wyraża się obecnie w uwielbionym Czwolwieczeństwie Jezusa, na końcu historii ukaże się jako „nowe niebo i nowa ziemia” (Ap 21, 1). Rok liturgiczny jest rozwinięciem różnych aspektów jedyne go Misterium Paschalnego. W sposób szczególny odnosi się do cyklu świąt skupionych wokół misterium Wcielenia: Zwiastowanie, Boże Narodzenie, Objawienie Pańskie, które wspominają początek naszego zbawienia i komunikują nam pierwowociny Misterium Paschalnego. Obchodząc ten roczny cykl Misteriów Chrystusa, Kościół święty ze szczególną miłością oddaje cześć Najświętszej Matce Bożej, Maryi, która nierozdzielnie z wędzłem związana jest ze zbawczym dziełem swojego Syna. W Niej Kościół podziwia i wysławia wspaniały owoc Odkupienia i jakby w przezroczystym obrazie z radością ogląda to, czym cały pragnie i spodziewa się być. Wiara w prawdziwe Wcielenie Syna Bożego jest znakiem wyróżniającym wiarę chrześcijańską. „Po tym poznacie Ducha Bożego: każdy duch, który uznaje, że Jezus Chrystus przyszedł w ciele, jest z Boga” (1J 4,2). Wcielenie stanowi więc tajemnicę przedziwnego zjednoczenia natury Boskiej i natury ludzkiej w jedynej Osobie Słowa. Zwiastowanie Maryi zapoczątkowuje „pełnię czasu”, to znaczy wypełnienie czasu obietnic i przygotowań. Maryja jest powołana do poczęcia Tego, w którym zamieszka cała pełnia: Bóstwo na sposób ciała” (Kol 2,9). Objawienie Boże osiąga swoją pełnię w Jezusie Chrystusie. Bóg wypowiedział wszystko w swoim Słowie, które stało się Ciałem. W Nim jest pełnia stwórczego słowa Boga, słowa Przymierza i słowa prorockiego. Jezus Chrystus jest ostatecznym Słowem Ojca.

Marek Piwoński

Stowarzyszenie „Króluj nam Chryste”

NAŚLADOWANIE MARYI

Dziewica Niepokalana, cała dla Boga jest dla nas przykładem nieustannej modlitwy i kontemplacji. Oblubienica Ducha Świętego uczy nas jak wsłuchiwać się i przyjmować Jego natchnienia. Matka Boża rozważała wszystkie sprawy w swoim sercu. Pokorna i cicha, wzór posłuszeństwa Panu. „Wielu ludzi przez jakiś czas idąc drogą cnoty, odpoczywa, poprzestając na tym, co uszli. Ale łaska nigdy nie mówi dość. Inni rozumieją, że dosyć dobrego czynią, gdy złego nie czynią, ale tego nie dosyć; kto jest dobry, co dzień powinien usiłować, aby stać się lepszym” (Ks. Alexandre-Joseph de Rouville: O naśladowaniu Najświętszej Maryi Panny). Nie postępować na drodze cnoty, to nic innego, tylko się cofać i tracić. Ile dusz pobożnych zdziwi się w dzień Sądu, widząc, że są dłużne Bożej sprawiedliwości, bo nie wzrastały w świętości. Gdy ktoś wyznacza granice w służbie Bożej, to nie powinien liczyć na dobrodziejstwa bez granic. Pan jest hojny i miłuje radosnego dawcę pełnego szczerości i szczodroblowości. Dobra, które powierzył nam Bóg, wymagają pomnażania i dzielenia się z innymi, dlatego pracujemy nad naprawą straconego czasu. Nie mówmy, że wystarczy nam ostatnie miejsce „w domu Ojca Niebieskiego”, aby nie doprowadzić do sytuacji, że takie się nie znajdzie. Polećmy nasze życie i rozwój duchowy Najświętszej Maryi Pannie, aby było poświęcone na służbę Bogu i miłość, której dookoła tak brakuje. Gdziekolwiek przebywamy, wzywajmy Jezusa i Maryję, Jego miłościwą Matkę, powtarzając słowa Psalmu 17: „Umocnij, dobry Jezu, kroki moje na ścieżkach Twoich”, aby nie poruszały się stopy moje ku patrzeniu na próżność i ku mówieniu rzeczy daremnych, a szko-

dliwych dla mojej duszy. Jezus i Maryja, niech będą z nami w każdym miejscu i czasie, abyśmy nie błądzili po manowcach i nie byli rozpraszeni przez ułudy. Kto ma Chrystusa i Najświętszą Maryję Pannę za towarzyszy w drodze życia, znajdzie ich również jako opiekunów w godzinie śmierci. Często zatem wzywajmy ich Najświętszych Imion, wspominajmy z miłością i czcią. „Błogosławiony pielgrzym, który w każdym miejscu i czasie swojego wygnania pamięta w sercu o oj-

czyźnie niebieskiej, w której Jezus i Maryja ze wszystkimi aniołami i świętymi swoimi cieszą się radością niezmierną i wieczną chwałą. Błogosławiony biedak i żebrak, który co dzień przychodzi po Chleb niebieski i dopóki nie otrzyma choć jednej okruszyny, nie przestaje błagać pokornie przed stołem Pana. Błogosławiony, kto wzywany jest na wieczerzę Baranka i dopóki nie przyjdzie na ucztę niebiańską, przyjmuje jej Sakrament. Ilekroć bowiem ktoś pobożnie przyjmuje Komunię świętą, albo ilekroć kapłan ku chwale Bożej ze czcią i pobożnością odprawia Mszę świętą, tylekroć je i pije z błogosławionym Jezusem i błogosławioną Matką Jego. Jest on uczniem Jezusa, kapłanem błogosławionej Maryi Dziewicy, towarzyszem aniołów, współobywatelem apostołów, domownikiem Boga, krewnym świętych, przyjaciелеm nieba” (Tomasz a Kempis: O naśladowaniu Maryi). Takie osoby unikają plotek i strzegą swego serca, rozważając słowa Jezusa, aby w niczym nie obrazić naszego Zbawiciela i Jego Najczulszej Mamy; otrzymują one błogosławieństwo i miłosierdzie, a w niebezpieczeństwie pomoc naszego Pana.

Opracowała, Marzena Zoch

WIEŚCI Z BUDOWY

Bóg zapłać za ofiary, które wpływają na budowę i upiększanie naszej świątyni.

W miesiącu grudniu w zbiorce po rodzinach zebrano kwotę

13 tys. 200 zł.

Bóg zapłać również za ofiary, które bezpośrednio wpływają na konto parafialne.

► dokończenie ze str. 4

Podobnie Jezus w Ewangelii Łukasza: *“Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie; abym uciśnionych odsyłał wolnymi, abym obwoływał rok łaski od Pana.”* (Łukasz 4,18-19) **Odpust Stuletni** był znaczącym wydarzeniem, które w historii Kościoła katolickiego poprzedziło i zapowiedziało Jubileusz. Wydarzenie to miało miejsce podczas pontyfikatu papieża Bonifacego VIII, choć to nie on je ustanowił. Tradycja o nieznanym pochodzeniu gwarantowała całkowite odpuszczenie grzechów i zawieszenie wszystkich kar doczesnych tym, którzy do 1300 roku odbyli pielgrzymkę do Bazyliki Świętego Piotra w Rzymie. To **papież Bonifacy VIII** ustanowił pierwszy Jubileusz, być może zainspirowany odpustem stuletnim lub wspomnianą wcześniej żydowską tradycją Yovel. Początkowo planowano, że Rok Święty będzie odbywał się **co sto lat**. Dopiero później, wraz z papieżem Klemensem VI (1350 r.), przedział czasowy został skrócony do 50 lat, podobnie jak w starożytnym żydowskim Roku Świętym, następnie do 33 lat (lata Chrystusa), a ostatecznie do 25 lat.

Kiedy rozpoczyna się Jubileusz?

Jubileusz rozpoczyna się, gdy Ojciec Święty otwiera Drzwi Święte Bazyliki Świętego Piotra. Otwarcie Drzwi Świętych, które jest początkiem Jubileuszu, miało miejsce 24 grudnia 2024 roku.

Jubileusz zwyczajny lub nadzwyczajny?

Obok **Jubileuszu Zwykłego**, jak już wspomniano, istnieje **Jubileusz Nadzwyczajny**. Ten pierwszy odbywa się zgodnie z regularnym cyklem ustanowionym przez

Kościół katolicki, co 25 lat i obejmuje otwarcie Drzwi Świętych Bazylik Papieskich w Rzymie, odpust zupełny dla pielgrzymów oraz liczne praktyki pobożne.

Jubileusz Nadzwyczajny jest zwoływany w wyjątkowych okolicznościach i dla uczczenia ważnych wydarzeń w Kościele katolickim lub na świecie. Na przykład **Jubileusz Miłosierdzia 2016**, zwołany przez **papieża Franciszka**, był nadzwyczajnym jubileuszem zwołanym w celu uczczenia i rozpowszechnienia tematu Bożego miłosierdzia na całym świecie. Podczas nadzwyczajnego jubileuszu wiernym oferowane są zazwyczaj dodatkowe możliwości duchowe i sakramentalne, a także specjalne odpusty.

Otwarcie Drzwi Świętych nie tylko oznacza początek Jubileuszu, ale także stanowi **potężny duchowy symbol** dla chrześcijan. Drzwi Święte to drzwi chrześcijańskiego kościoła lub bazyliki, które papież ogłasza świętymi. Podczas Jubileuszu drzwi te, zwykle zamurowane, są otwierane, a przejście przez nie umożliwia wiernym uzyskanie odpustu zupełnego, czyli całkowitego odpuszczenia grzechów. Oprócz znaczenia praktycznego, Drzwi Święte mają również głębokie znaczenie symboliczne. W Piśmie Świętym drzwi są często postrzegane jako brama, przez którą **chwala Boża wchodzi do domu** lub, metaforycznie, **do ludzkiej duszy**. Już w Księdze Ezechiela znajdujemy odniesienia do tej koncepcji, która odzwierciedla koncepcję przyjęcia Bożej łaski do serca wierzącego. Drzwi Święte są zatem nie tylko symbolem fizycznego dostępu do świętego miejsca, ale także zaproszeniem, aby pozwolić Bożej obecności i miłosierdziu wejść w nasze życie i przemienić nasze serca.

Ks. Mariusz

INFORMACJE OGÓLNE I SPRAWY BIEŻĄCE

Intencja Żywego Różańca na miesiąc luty

**„O nowe powołania w życiu kapłańskim i zakonnym
oraz o pokój na Bliskim Wschodzie i na Ukrainie”**

Statystyka parafialna grudzień 2024

Do Pana odeszły 4 osoby.

Biuro parafialne czynne:

od poniedziałku do piątku rano - bezpośrednio po Mszy Świętej oraz od 17.00 do 17.45

Mój Chrystus

Miesięcznik parafii Jezusa Chrystusa,
Króla Wszechświata w Tczewie

www.chk.tcz.pl

Parafia p.w. Jezusa Chrystusa, Króla Wszechświata

83-110 Tczew, ul. Jodłowa 15

www.chk.tcz.pl

tel. 58 533 89 29 Ks. Proboszcz Janusz Gojke

tel. 58 532 59 25 Ks. Wikariusz Sebastian Baś

tel. 58 532 59 25 Ks. Wikariusz Mariusz Malejko

Konto Parafialne: 09 1020 1909 0000 3102 0073 2925

Wydawca: Stowarzyszenie „Króluj nam Chryste” na rzecz budowy Kościoła p.w. Jezusa Chrystusa, Króla Wszechświata w Tczewie